

jen prohlížel, její jasné modré oči, v nichž jí hrály pobavené ohníčky, a štíhlou postavu usazenou v křesle.

Pak ostře řekl: „Vzhledem k nepřítomnosti předsedy vlády musím tedy situaci vysvětlit vám. Důvod, proč vás nikdo nepřijel přivítat, lady Vesto, je ten, že vypukla revoluce.“

„Revoluce?“ Ted' byla s překvapením na řadě Vesta.

Hrabě přikývl. „Stalo se to asi před týdnem. Kníže proto rozhodl, že nejlepší bude, když se vrátíte domů. Právě tuto zprávu jsem měl předat předsedovi vlády.“

Vesta chvíli nic neřikala. Pak hlasem, který jen stěží poznávala, vykoktala: „Opravdu naznačujete..., že bych se měla vrátit... do Anglie?“

„Bylo by to nejlepší.“

„Poté co jsem absolvovala cestu sem? Byla dlouhá a mimořádně strastiplná.“

„Toho jsem si vědom,“ souhlasil hrabě. „Revoluce je však nebezpečná záležitost a nikdo neví, co z ní vzejde.“

„Chcete říci..., že kníže může být donucen abdikovat nebo být svržen z trůnu?“

„Nemohu to vyloučit.“

„Ale zatím se tak nestalo.“

„Ne, zatím ne.“

Vesta se znovu odmlčela a po chvíli řekla: „Jak se podle vás mám vrátit? Má loď je pryč. Míří do Athén, odkud se mají má gardedáma a pobočník vrátit do Kátóny po zemi nebo po moři.“

„Jistě tu jsou i jiné lodě,“ namítl hrabě rychle.

S těmi slovy vyhlédl z okna, jako by očekával, že v přístavu nějaká bude.

„I kdyby byly,“ namítl Vesta klidně, „stejně bych se na žádnou nenalodila. Nemám v úmyslu se vracet do Anglie.“

„To je přece směšné,“ odsekl hrabě. „O naší zemi nic nevíte. Myslím, že toho moc nevíte ani o revolucích, protože v Anglii nikdy žádná nebyla. Musíte myslet na sebe a odplout, abyste byla v bezpečí.“

„Rozhodla jsem se, že sem přijedu,“ prohlásila Vesta pevně, „a ať už se stane cokoli, je mou povinností zůstat.“

„Dobrý bože! Ženská, musíte mne přece poslechnout!“

Hrabě byl očividně rozčilený. Vesta se pomalu zvedla. Pohlédla na něj a z očí jí létaly modré blesky.

„Nedokážu pochopit,“ ucedila, „že kvůli revoluci lidé kolem Jeho Výsosti zcela pozbyli dobrého vychování. Nyní se mi, prosím, omluvíte za to, jak jste se mnou mluvil.“

Jejich zraky se setkaly a Vesta si okamžik myslela, že se jí hrabě postaví na odpor. Pak ale tiše řekl: „Omlouvám se a doufám, že mi odpustíte. Hovořil jsem tak pouze ze strachu o vás.“

„Ráda o sobě rozhoduji sama,“ odušila Vesta. „Ale chtěla bych znát odpověď na otázku: Je Jeho Výsost v nebezpečí?“

Hrabě otázku chvíli zvažoval, než odpověděl: „To nemohu říci s jistotou. Mohl by být.“

„V tom případě,“ řekla Vesta, „je mé místo po jeho boku.“

„Ale to není možné!“ zvolal hrabě. „Jeho Výsost mě vybavila pravomocí vás požádat, abyste se vrátila domů. Až se záležitosti v Katóně urovnají, pošleme do Anglie vyslance, aby s vámi dále projednal otázku sňatku.“

Zarazil se. „V tento okamžik však pro vás bude nejlepší odjet. Najdu pro vás loď.“

„Jak jsem vám již řekla,“ opakovala Vesta trpělivě,